

[Annelise Gotfredsen.]

skal være et led i radioens egen udsendelsesvirksomhed, og retten til redaktion må fuldt ud tilkomme Danmarks radio.

Dette vil altså sige, at ansvaret ikke vil kunne gøres gældende i folketinget over for vedkommende minister. Det forekommer urimeligt, at Danmarks radio således skulle kunne tiltage sig en overordnet myndighed i forhold til samfundets øvrige organer, og at den information, som staten ønsker udsendt, ligefrem kan censureres af Danmarks radios medarbejdere eller chefer.

Ifølge lov af 15. juni 1973 om radio og fjernsynsvirksomhed er det ikke muligt for Danmarks radio at afgive ansvarligheden, når det drejer sig om informationsudsendelser. Danmarks radio har tilkendegivet, at den ikke ønsker at afstå fra den endelige bestemmelsesret, og har henvist til loven og påpeget, at den i § 7 omtalte undtagelse fra hovedreglen kun gælder undervisningsvirksomhed, som altså i dag er frataget Danmarks radios redigeringsret og underlagt undervisningsministerens ansvar. Det konservative folkeparti ønsker, at en tilsvarende undtagelse skal omfatte statens informationsvirksomhed, og det er på denne baggrund, vi har fremsat dette forslag.

Det er jo i forvejen sædvanligt, at statens informationskontor redigerer de meddelelser, der bringes som annoncer i aviserne. Disse er udarbejdet af journalister og reklamefolk, og sideløbende med statens annoncer finder der ofte en redaktionel behandling sted i pressen. Det er den samme procedure, vi ønsker opnået med dette lovforslag. Det er ikke på nogen måde vor hensigt at hindre Danmarks radio i at bringe indslag af egen redaktion om stoffet, og jeg er overbevist om, at meddelelserne ikke vil holde Danmarks radio tilbage fra at foretage en kritisk behandling af stoffet, ligesom det allerede sker i dagspressen.

Betænkningen om udvidet statslig information omhandler i hovedsagen kun vedtagne retsregler, navnlig love, bekendtgørelser og cirkulærer. Den egentlige politiske virksomhed forud for en retsregels vedtagelse omfattes således ikke af lovforslaget.

I forbindelse med statens informationsvirksomhed har det været nævnt, at det er betænkeligt, at man her ved statsmidler gør reklame for sig selv, for lovgivning eventuelt vedtaget imod mindretallets ønsker. Hvis en saglig in-

formation kan virke som reklame, så kan jeg kun finde det hensigtsmæssigt, men ansvaret for, om informationen er saglig og fyldestgørende, bør være ministerens. Dette tilgodeses med det foreliggende lovforslag.

Jeg vil derfor anbefale forslaget og ser frem til udvalgsarbejdet, hvor man måske kan fremskaffe noget af den dokumentation, der ikke er til stede her i dag.

Formanden:

Ordføreren for lovforslag nr. L 141 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Ophævelse af amtsprogramråd) har ordet.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Jeg er som sædvanlig i den situation, at der ikke er så forfærdelig meget at takke for. Der var næsten kun kristeligt folkeparti, som gav udtryk for en forholdsvis positiv indstilling over for vores forslag.

Til gengæld må man vel nok erkende, at de indvendinger, der var imod vores forslag, var særdeles tyndbenede.

Ministeren sagde f. eks., at forslaget var udtryk for en letfærdig omgang med den brede befolknings interesser. Hvad er det dog for noget sludder? Hvor stor en del af den brede befolkning har overhovedet nogen som helst indflydelse på disse amtsprogramråd? Er der måske tale om, at der er 1 million mennesker eller 2 millioner mennesker, som er i daglig eller ugentlig eller månedlig kontakt med disse amtsprogramråd? Nej, det er jo ikke tilfældet. Der er ikke på nogen måde tale om den brede befolkning. Der er kun tale om ganske små klikker, og det er som regel de sædvanlige klikker, nemlig de, som er med i amtsrådet, og dér hvor der i øvrigt træffes beslutninger.

Fru Nathalie Lind talte så varmt om behovet for at få brudt monopolet. Må jeg ikke minde fru Nathalie Lind om, at det var der jo en mulighed for i efteråret 1975, da partierne centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, det konservative folkeparti og fremskridtspartiet indbød venstre til at være sammen med os om at bryde monopolet. Havde venstre dengang kendt sin besøgelsestid, så havde monopolet i dag været brudt. Men venstre ville ikke. Venstre holdt os hen med snak og ville hellere gå og vente på på en eller anden måde at kunne nå frem til en eller anden form for enighed med socialdemokratiet, vel vidende at det aldrig no-